

De eerste locatie waar we gewerkt hebben is Rimbick.

Rimbick is een dorpje vlakbij de grens van Nepal in het Dardeeling district van de provincie West Bengal in India. Het dorpje ligt op 2500 m hoogte aan de voet van de Himalaya.

Samen met Marcel Mangelsdorf (een tandarts uit Australië, bij wie ik gewerkt heb toen mijn man en ik in Australië aan het rondreizen waren) hebben we hier gratis tandheelkundige zorg verleend aan de lokale bevolking. We hadden samen twee stoelen tot onze beschikking. Marcel is 3x eerder in Rimbick geweest om daar tandheelkundige zorg te verlenen. De benodigde apparatuur heeft hij zelf gekocht/meegebracht, er zit verder geen organisatie of sponsoring achter.

De 2de stoel en apparatuur heeft hij kunnen kopen door een donatie van een kerk uit Luxemburg. De assistente van Marcel heet Tess Wartmann en mijn man Jeroen van den Heuvel was onze omloop assistent /technicus en computerreparateur. Daarnaast was er een jongen van de lokale bevolking die ons hielp met alle vertalingen. Zijn naam is Soijt. Van te voren was er aangekondigd dat we kwamen. De mensen staan dan de hele dag door te wachten. Ik heb echt bewondering voor al hun geduld.

Samen behandelden we tussen de 30 tot 50 mensen per dag. We hebben veel en goed werk kunnen verrichten wat een ontzettend goed gevoel geeft. Bij de tandheelkunde zorg die we daar verlenen moet je vooral denken aan pijnbestrijding. Het trekken van tanden en kiezen is het meeste wat je doet. Na het introduceren wat tandsteen verwijderen is kwamen er na 2 dagen ook veel mensen die gereinigd wilde worden. Soms leek het onbegonnen werk, maar als je die blije gezichten daarna zag ..

De tweede locatie was : 'Boys Town' in Malbazar.

In januari 1973 heeft Father John Thwayets Boys Town opgericht van het geld dat hij van zijn familie heeft geërfd.

Boys Town is een weeshuis waar zowel weeskinderen als kinderen waarvan de ouders (vaak door armoede) niet meer voor ze kunnen zorgen, worden opgevangen.

In juli 1973 ging ook Caesar School open, hier gaan zowel de weeskinderen als de kinderen uit de omliggende omgeving naar school. De ouders betalen een relatief lage vergoeding voor het onderwijs en hiervan worden de goed gekwalificeerde leraren betaald en gaat een klein deel naar het weeshuis. Helaas is al het eigen geld van Father John allang op en hoewel er diverse projecten zijn gestart die doorlopend inkomsten genereren(o.a. studieboeken verhuur, verhuur van huizen & bedrijfsruimte) kan Boys Town alleen verder bestaan door sponsoring van anderen.

Ook hier hebben we fantastisch werk kunnen verrichten en behandelden we tussen de 30 to 50 mensen per dag. We zijn begonnen met de kinderen van het weeshuis, de gebitten van de oudere kinderen zagen er behoorlijk goed uit. Mede doordat ze geen snoep krijgen en alleen maar water drinken. De jongere kinderen die nog maar net in het weeshuis

zitten en die langere tijd op snoep hebben geleefd daar zie je een bedroevende hoeveelheid gaatjes, soms zo erg dat de eerste blijvende kiezen helemaal verrot waren en we die moesten trekken.

In het dorp waren affiches opgehangen met een oproep voor de arme bevolking dat er gratis mondzorg wordt verleend bij pijnklachten en daarnaast hebben we de leraren en vrijwilligers ook zoveel mogelijk proberen te helpen. Een dag heeft het ambulance busje van het weeshuis zelfs een groep arme theeplukkers van een nabij gelegen thee plantage opgehaald voor behandeling. Het was voor het eerst dat er hier iets van tandheelkundige zorg werd verleend.

De kinderen hebben echt mijn hart gestolen. De blije gezichten als de behandeling klaar was en ze in de spiegel mochten kijken hoe mooi alles was geworden ... ik smolt.

We hebben nog maar zo'n klein topje van de ijsberg kunnen doen, ons werk daar zit er nog lang niet op.

We zullen ons werk blijven doen. Ik zal proberen 1x per jaar of per 2 jaar terug te gaan om te helpen.

